

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – postępowania karne przeciwko Miguelowi M. (C-627/13), Thi Bich Ngoc Nguyen, Nadine Schönherr (C-2/14)

(Sprawy połączone C-627/13 i C-2/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prekursory narkotykowe – Nadzorowanie handlu między państwami członkowskimi – Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 – Nadzorowanie handlu między Unią Europejską a państwami trzecimi – Rozporządzenie (WE) nr 111/2005 – Handel produktami leczniczymi zawierającymi efedrynę lub pseudoefedrynę – Pojęcie „substancji sklasyfikowanej” – Skład – Wyłączenie wszystkich produktów leczniczych albo jedynie produktów zawierających substancje sklasyfikowane, mających tego rodzaju skład, że substancje te nie mogą być łatwo odzyskane – Dyrektywa 2001/83/WE – Pojęcie „produktu leczniczego”]

(2015/C 107/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Miguel M. (C-627/13), Thi Bich Ngoc Nguyen, Nadine Schönherr (C-2/14)

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) – odpowiednio – rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych i rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi należy interpretować w ten sposób, że produkt leczniczy zdefiniowany w art. 1 pkt 2 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej rozporządzeniem nr 1901/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 12 grudnia 2006 r., nie może być uznany jako taki za „substancję sklasyfikowaną”, nawet jeśli zawiera substancję objętą załącznikiem I do rozporządzenia nr 273/2004 oraz załącznikiem do rozporządzenia nr 111/2005, która może być łatwo wykorzystana lub odzyskana za pomocą łatwych do zastosowania lub ekonomicznie opłacalnych środków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 8.2.2014.
Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles – Belgia) – Office national de l’emploi/ Marie-Rose Melchior

(Sprawa C-647/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Przesłanki ustalenia prawa do zasiłku dla bezrobotnych w państwie członkowskim – Uwzględnienie okresów zatrudnienia w charakterze członka personelu kontraktowego w służbie instytucji Unii Europejskiej posiadającej siedzibę w tym państwie członkowskim – Uznanie dni bezrobocia z prawem do zasiłku na podstawie warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich za dni pracy – Zasada lojalnej współpracy)

(2015/C 107/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Office national de l'emploi

Strona pozwana: Marie-Rose Melchior

Sentencja

Artykuł 10 WE w związku z warunkami zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, określonymi w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającym regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz wprowadzającym środki mające czasowe zastosowanie do urzędników Komisji w brzmieniu zmienionym na mocy rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r., stoi na przeszkodzie istnieniu uregulowania państwa członkowskiego takiego jak w sprawie głównej, interpretowanego w ten sposób, że dla potrzeb ustalenia prawa do zasiłku dla bezrobotnych nie są uwzględniane okresy pracy ukończone w charakterze członka personelu kontraktowego w instytucji Unii Europejskiej mającej siedzibę w tym państwie członkowskim, a dni bezrobocia, za które wypłacono zasiłek dla bezrobotnych na podstawie warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, nie są uznawane za dni pracy, podczas gdy dni bezrobocia, za które zasiłek jest wypłacany na podstawie uregulowania tego państwa członkowskiego, są za takie uznawane.

(¹) Dz.U. C 61 z 1.3.2014.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 5 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – H.J. Mertens/Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-655/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 71 – Pojęcie „pracownika przygranicznego bezrobotnego częściowo” – Odmowa przyznania przez państwo członkowskie zamieszkania i właściwe państwo członkowskie zasiłków dla bezrobotnych]

(2015/C 107/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H.J. Mertens

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Sentencja

Artykuł 71 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że pracownik przygraniczny, który bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy u pracodawcy w państwie członkowskim podjął zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy u innego pracodawcy w tym samym państwie członkowskim, ma status pracownika przygranicznego bezrobotnego częściowo w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 78 z 15.3.2014.